Sammenplukkede Smaa-betragtninger.

— Af K. Ebbeson. —

(Fortsat.)

Kjære Medmennesker, undrer Eder ikke over mine fortsatte Skrivelser og Smaabetragtninger i „Stjernen“ dels fordi der er saa lidt Korrespondanser i Bladet, saa jeg indser Nødvendigheden af at vedblive især om Politiken. Hvorfor jeg ikke har korresponderet i Bladene i forrige Tider, er fordi jeg ikke har havt Lejlighed. Jeg forsikrer Eder at jeg elsker Sandhed og Ret. Herren har Tjenere til at forvalte sit Ord iblandt os, og godt er det; men Folket bør virkelig ogsaa have Tjenere til at virke paa det sosiale Omraade. Men hvem vil gjøre det uden Persons Anseelse? Det vil jeg. Jeg elsker Retfærdighed højere end Livet, jeg ønsker at fremføre Virkeligheden som den er. Det fører kun lidt hen til Saligheden, at vi lader os bedrage naar det er imod ens Vilje og Vidende. Jeg ophøjer mig ikke som Læremester i nogen Ting, heller ikke i at give Oplysning i noget som Folket burde allerede forstaa, men jeg anbefaler mig selv som en Folkets Ven til at opfriske vore Rettigheder og Pligter, da det nu staar saa nær for Døren for os saa at det kan staa klart for os nu til Valgdagen. Denne store Valgdag indtræffer hvert Aar den første Tirsdag i November, iaar falder det ind den 6te November. Den store dag er af megen Betydning for vort Land hvert Aar som er en Stormagt. Den store nordamerikanske Republik har den Dag mest Betydning for os hvert andet Aar men allermest hvert fjerde Aar; iaar gjælder det intet mindre end at vi skal afgjøre hvem der skal være Præsident for de næste fire Aar og ligeledes Vicepræsident. Foruden det skal vi vælge Kongresmænd og Legislaturmedlemmer. Disse sidste gjælder kun for to Aar ad Gangen. Denne højtidelige Dag gjælder mere for os en nogen festlig Nationaldag, den Dag er helligt og viet til os ifølge vort frie Lands Konstitution som en Republik fordrer. Vor Myndighed er stor den Dag; vi er baade Præsident, Kongres og Legislatur, kort sagt, vi er Herrer over alle de Embeder, som vi vælger Embedsmænd ind til den Dag. Saasnart vi har kastet vor Valgseddel har vi givet vort Herredømme fra os indtil videre, til vore Tjenere, hedder det, men det er i Virkeligheden til Folk som skal forvalte vore fælleds Anliggender, men det bliver desværre altid til Mænd, som regjerer over os.

For at vise hvorledes Politiken har staaet her i For. Stater, saa maa vi give Republikanerne Kredit for hvad de har gjort for 28 Aar siden, da de valgte den første republikanske Præsident Abraham Lincoln.

Under hans Administration blev den store blodige Borgerkrig ført og endt, hvor Negerslaveriet blev indfriet og Unionen frelst fra Undergang. Det vil det republikanske Parti ogsaa altid gjerne paaminde os om, og saa kan vi gjerne lade os nøje med det for Evighed, mener de. De lider ikke der bliver talt om hvad de gjør nu, fordi nu kan de ikke være deres Arbejde bekjendt. Det republikanske Parti vil ogsaa have Æren af den sejrende Borgerkrig men Nordens Demokrater fægtede ligesaa godt Side om Side med Republikanerne imod det solide Syden.

Republikanerne indførte ogsaa den gode Homesteadlov, som kom baade Landets Børn og Udlændinge tilgode; men nu ser man de har fortrydt det; thi lige stik imod Homesteadloven har de nu skjenket mange hundrede Millioner Acres Land bort til ingen Nytte.

Republikanerne rejste ogsaa baade Udenlandstolden og Indenlandstolden under Krigen i Favør af Krigsskat, men saasnart Krigen blev endt lovede de at Krigsskatten skulle falde væk. Har de holdt det Løfte? Ja, paa Luksus, men ingenlunde paa Nødvendighedsartikler, paa disse sidste har de i det Sted rejst Tolden.

Republikanerne paastaa at her var Frihandel før Borgerkrigen. Det er usandfærdigt, saavel som saameget andet; thi her var 20 Procent Told paa Varerne. Nu siger de at Demokraterne vil have Frihandel fordi de blot forlanger 5 pCt. af, og Tolden er endda 42 pCt., og den vilde være næsten 60 pCt. hvis Luksusartikler var fortoldet i samme Forhold som Nødvendighedsartikler.

Den republikanske Kongres har røvet Pengene fra Agerbruget og slæbt dem ind til Fabrikerne i Østen, hvor Kapitalisterne laaner dem ud til Farmerne igjen herude i Vesten til høje pCt., fordi der er for mange Penge i Østen.

Den nationale republikanske Platform strammer endnu Buen højere iaar. Jeg forstaa ikke den Frækhed, det Parti besidder. Dersom Folket giver det Parti Magten igjen iaar, som truer saa haardt, saa vil det blive et Tugtens og Straffens Ris for dem.

Det Raaddenskab som det republikanske Parti indeholder fra Hovedisse og indtil Fodsaale kan jeg ikke faa forklaret af Mangel paa Plads, men hvad jeg har nedskrevet kan jeg bevidne med Statistik. Det Humbug, som Kongressen saa nylig har havt for om Indlandstolden, maa jeg ogsaa forbigaa.

Jeg var Republikaner førend jeg forlod det gamle Land, saavelsom saa mange andre. Derfor stod det haardt at forlade Partiet naar man saa ogsaa tog i Betragtning den Hædersstilling det indehavde. Gaa over til Demokraterne kunne jeg ikke heller, formedelst deres Uhæderlighed fra Krigens Tid.

Efterhaanden som det republikanske Parti begyndte at blive korrupt og man kom til at forstaa det, saa var vi flere som protesterede indenfor selve Partiet; men det taalte Partiet ikke. De vilde at man skulde marschere rolig i Aaget efter Kommando. Ha, ha! tænkte man, et frit Land — Partiblindhed — den Slags Manøver duer ikke.

Jeg forlod saa Partiet og har været uafhænget i 6 Aar. Saa kunne man „scratche“ sin Valgseddel som man vilde. Det er aligevel ikke heldig naar man ser at Partiet ikke kan gjøre Fremgang formedelst at Pengemagten og Korruptionen forhindret, saa at det ikke kan komme til Røret.

Eftersom det republikanske og demokratiske Parti har været uadskilligt i flere Aar, saa er der iaar bleven en stor Adskillelse imellem de to store Hovedpartier; først ved Præsident Clevelands Budskab til Kongressen med at tage noget af den høje Tariff for at lette paa Folkets Byrder, senere ved den republikanske nationale Konvention i Chicago, hvori den erklærer Folkets Skatter og Byrder endnu tungere. Nu vil det vise sig iaar den 6te November om Folket ønsker Skatterne lettet eller om de ønsker dem endnu tungere. Ja, men Republikanerne paastaa at vi skal have de store Skatter ud af Folkets Lommer og skal have dem endnu større for at give Fabrikanterne frie Arbejdere for at ophjælpe Industrien, saa at vi kan have vor egen Hjemmeindustri for at leve afsondret fra den øvrige Verden ligesom Kineserne, og saa skal vi have Europas Afskum herover af uvidende lave Folkeklasser, som vi kan regjere for at faa billige Arbejdsfolk. Thi denne høje Beskyttelsestold vedkommer jo i Grunden ikke Arbejderne, det er Emigrationen der har med det at gjøre. Det er heller kun en Paastand, vi bilder Folket ind, for at holde Partiet ved Magten. Naar man kunde slippe med at give Fabrikanterne fri Arbejdsstyrke saa slap vi endda naadig Straf; men det er ikke alene det hvad det republikanske Parti er efter, — nej, Hensigten er at have Millionærer. I den Tid det Parti har staaet ved Røret, har det forøget Millionærantallet fra omtrent 20 til over 500, saa man ser nok Partiet sætter en Ære i det fremfor hvordan det gaar Landet.

Nu lader det til at det gamle demokratiske Parti gjør Bo og Bedring og ligesom bliver et nyt Parti. Kan man tro dem, saa staar de nu paa Folkets Side. Nu faa vi at se Tiden an, om de vil holde deres Løfter, eller de ikke vil; men allerførst vil det bero paa om de kommer til Magten, for som det har været i Kongressamlingen sidste Aar har det været en Visnepolitik paa Grund af at der var saa stor en adskillelse imellem Partierne. Begge Partier arbejdede hen til at vinde Stemmer; derfor var det et meget haardt Arbejde for Præsident Cleveland som Landets Fader at styre disse to korrupte Partier i Kongressen. Det ser man klarlig hvor strengt hans Arbejde har maattet været, da han har maattet veto flere Love end alle andre For. Staters Præsidenter tilsammen. Det maatte han gjøre, fordi at Kongressen forfattede Love, som Børn eller kaade Drenge, — Herre Gud, de samme Kongresmænd bliver maaske endda gjenvalgt til et ilde Varsel og Tegn til Ulykke for Folk og Land. Alle dem, som tænker retfærdigt, beder jeg at lægge Styrelsen i Guds Haand, men dog beder jeg Eder, kjære Venner, at I beder til Gud at han vil beskjærme vort adopterede Fædreland. Protektionist erklærer i „Stjernen“ at han vil vote for Harrison og Morten, saa erklærer jeg min vote for Cleveland og Thurman, saa er det lige for lige, undtagen det, jeg tør vedkjende mit Navn, men Protektionist, maa være hvem han vil, han har fortiet sit Navn. Det er en Selvfølge alle Protektionister er imod Farmerstanden, og de skal dog leve ud af dem. Lyt nu ikke efter de republikanske Stumptalere kjære Venner, der fremkommer med alskens Usandfærdigheder, som har Udseende af at de er moralsk forbærvet. Tag Eder ogsaa iagt paa Valgdagen, for deres politiske Kandestøbere og Lejesvende. Tag vare paa Eder selv og vis dem fra Eder.

(Mere.)

Virkningen af Beskyttelsestold og Frihandel.

Lige siden denne Republik grundlagdes, har Toldsagen været et af de brændende Spørgsmaal, hvilket endnu ikke er bleven afgjort. De ledende Partier for og imod Beskyttelsestold har været de samme, skjønt under andre Partinavne, og Virkningen af deres Politik tilhører en Historie, hvorfra vi kunne hente Vidnesbyrd, der ville blive vanskelige at modsige. Vi ville ikke opholde os ved Tilstanden før 1783, da Frihandel raadede; Landet bragtes dengang til en Ruin, men dertil har vist mange Aarsager medvirket. En Sag burde dog være rigtig at berøre; Daniel Webster var en af de ledende Spørgere, da vor Constitution adopteredes og han siger: Om ikke Grundloven havde tilladt vort Folk frit at drive sin Industri, var den aldrig bleven adopteret. Beskyttelsestolden var det første Spørgsmaal, der blev diskuteret af den første Congres. En Tarif ikke alene for „Revenue“, men dog at være en virkelig Beskyttelsestold, fastsattes og blev underskrevet af Washington 1789. Denne gjaldt til 1816, i hvilken Tid Landet hævede sig fra Fattigdom, medens Industrien opblomstrede, Handelen tiltog og almindelig Velstand herskede, omendskjønt Landet maatte føre Krig med England 1812; men i 1816 kom andre Kræfter, i Lighed med det nuværende demokratiske Parti, til Roret og Tolden nedsattes betydeligt. Resultatet heraf beskriver Horace Greeley paa følgende Maade: Vore Fabriker og Industri befandt sig pludselig udsat for fremmed Konkurrance; England oversvømmede Markedet med Varer, som solgtes under Productionspris, vore Fabriker faldt som Græs for Leen og Jordbrugeren og Arbejderen fik samme Skjæbne. Pantsætning og Bankerot herskede overalt. I New England Staterne solgtes omtrent en Fjerdepart af Ejendommene ved Tvangsauktion og overalt var Tilstanden trykkende. I Aaret 1817 sendte Kjøbmændene i New York et Bønskrift til Congressen med Andragende om at forhøje Tolden, for at redde Landet fra fuldstændig Ruin. I 1824 antoges en Tarif, hvilket paany forhøjede Tolden og forøgedes i 1828. Vi ville her give Præsident Jacksons Ord om Toldens Virkning i Budskabet til Congressen i 1832: Vort Land viser nu en saadan Lykke og Fremgang i alle Henseender, som maaske intet Land i den hele Verden kan vise Mage til. Som vi jo ved, vår Jackson Demokrat. Men Lykken syntes nu at blive for svær at bære paa; Aaret 1832 kom Frihandelsmagten igjen til Roret og med Sydens Hjælp afskaffede den Tolden af 1824 og bestemte lav Told. En Tilstand, værre end nogensinde før, indtraadte nu, og den værste man har kjendt indtraf 1837. Ejendomme blev solgt til uhørte lave Priser, og saa Personer kunde redde sig fra fuldstændig Ruin siger en Forfatter. Penge-Crisen var saaledes, at paa en Auktion i Ohio solgtes Heste for $2, Kør for $1, og Svin for 6 Cent Stykket. I Missouri solgtes Oxer for 12½ Cent og Svin for 1¼ Cent. I Aaret 1842 kom det republikanske Partis Forgjængere, Whigpartiet, til Magten og Beskyttelsestolden indførtes paany. Virkningen mærkedes snart og nu ville vi lade en anden demokratisk Præsident beskrive Tilstanden; Polk siger i sit Budskab 1846: Arbejdet belønnes i sin fulde Værdi, vort Land gaar fremad i Velstand og Rigdom, og den lykkelige Tilstand, hvori vort Folk befinder sig, kan neppe nogen anden Nation opvise Mage til.

I Aaret 1844 kom Demokraterne til Magten, og i deres fortræffelige Campagne sejlede de med Beskyttelsestolden under falsk Flag, ligesom de nu gjør. Saasnart de vare komne til Roret, kastede de Masken og nedsatte Tolden med samme Følger som forhen; mange Industri-Forretninger gik overstyr, fuldstændig Ruin ramte Tusinder af vore Handlende og Fabrikanter, og vore Jordbrugsprodukter faldt ned til en Tredjedel. Aaret 1757 nedsattes paany Tolden og Præsident Buchanan siger i sit Budskab 1861: Med usigelig Sorg ser vi vor hele Industri ligge faldkommen tilintetgjort; paatænkte Foretagender staar stille, og tusindvis af vore Arbejdere ere uden Beskjæftigelse og lide Nød. Samme Aar fik det demokratiske Parti Afsked for en Tidsperiode af 25 Aar, og Republikanerne kom til Roret, og paa samme Tid en ny Beskyttelsestold. Landet har siden den Tid gaaet fremad, endskjønt det næsten var i fuldstændig Ruin, nemlig: Skatkammeret tomt, Krediten gaaet og Penge laantes Staten til 8 a 12 pCt. Rente; men dog overtog Republikanerne det. Uden nogen Aarsag stiftedes der af Demokraterne en 4 Aars Krig, blot for at ødelægge enhver i Nationen. Kort efter ophørte Opofringen af Liv og Ejendom, Freden sluttedes og nu fandt det republikanske Parti sig i Besiddelse af et Land, der havde en Gjæld paa omtrent tre Tusind Mill. Dollars. Under Opfyldelsen af den Tarif, som bevilgedes i 1861, har dog Landet, hvor haardt det end var tynget af den svære Statsgjæld, gaaet fremad paa saa hurtig Maade, at det har vakt Verdens Beundring. Vor Industri og Agerbrug er tiltaget betydeligt. Vi har afbetalt over det Halve af Statsgjælden, forøget vor Befolkning med 60 pCt., ligeledes vor National-Beholdning med 34,000 Mill. Handel med Udlandet har i disse forløbne Aar beløbet sig til 24,000 Mill., vor Nationalkredit er foreløbig saaledes, at vi kunne laane Penge for 3 pCt. og maaske lavere. Den største Arbejdsløn betales her og Prisen paa Fornødenheder er gaaet saaledes ned, at en Arbejder her kan kjøbe 2 a 3 Gange saa meget for sin Dagløn, som i andre Lande.

Trods alt dette har det republikanske Parti styret Landet daarligt, saaledes paastaar vor prægtige Præsident og med ham hele den demokratiske Skare, at vi er blevne berøvede. Det System, hvorunder vi lever nu, er „vicious“, „inequitable illogical“, hvilket betyder uretfærdigt og tvært imod sund Fornuft. I den Tid har Europa sendt os flere Mill. Udvandrere; Sverige har sendt sin Del, som omtrent beløber sig til 10,000 om Aaret, alle disse er kommen for at røve os og dem selv; men det besynderlige er, at ingen kom til Kundskab derom, førend Cleveland gjorde os opmærksomme paa Forholdet. Har han nu Ret? Skal det stride mod sund Fornuft at alle de Millioner, som kommer fra Frihandelslandet ikke straks pakkede sammen og begav dem hjem igjen, hvor der ingen Told findes. The poor mans woollen blanket, som Demokraterne saa pænt udtrykker sig, koster dog her 4½ Dollars, og der udfordres 10—12 Dages Arbejde for kun tilsidst at komme i en fattig Stilling, medens de her med 5 Dollars kan slippe med 3—5 Timers Arbejde om Dagen for at erhverve sig selv en liden Ejendom.

Dannebrog, 29. Oktb., 1888.

M. Sjöholm.

NEW DENVER LINE.

St Joseph, & Grand Island Rail Road

Union Pacific Route.

Ny Kjøreplan! Ny Forbindelser!
Ny Pullman-Sovevogne!
Ny „Chair Cars“!

Kun 22 Timer mellem

ST. JOSEPH og DENVER.

Nattetoget afgaar fra St Joseph Kl 5¼ Eftm hver Dag, ankommer til Denver den følgende Aften Kl 4¼ „Mountain Time“, første Klasses Pullman-Sovevogne medfølger og en nøje Forbindelse knyttes i Grand Island med gjennemgaaende Tog paa Union Pacific til Denver og Stillehavet

Dagtoget afgaar hver Dag fra St Joseph Kl 10 Form; Frie „Chair Cars“ følger med, og Toget er gjennemgaaende til Grand Island Samme Tjeneste paa det østgaaende Tog

Vælg den Gamle Overland Route!

den direkte Linie fra

St. Joseph

— til —

DENVER, CHEYENNE, OGDEN, SALT LAKE CITY, BUTTE, SAN FRANCISCO, LOS ANGELES, SAN DIEGO, PORTLAND, samt alle Pladser i Vesten.

Gjennemgaaende Billetter til enhver Jernbanestation i Vesten.

W. G. WILKINS, Ticket Ag't, Pacific House
J. D. HANSEN, Ticket Ag't, Union Depot.
G. M. CUMMING, Gen'l Man'r.
W. P. ROBINSON, Jr., G. P. & T. A.

Ordbøger.

Af de meget efterspurgte engelsk danske og dansk engelske Ordbøger, har vi tilsalgs forskjellige Udgaver, hvoraf kan nævnes:

Larsens........... a 2.25 Porto 10 Cts.
Hornbecks engelsk danske og dansk engelske, et Bind........... a 2.50. Porto 15 Cts.

Lutherforeningens Boghandel,
1408. Indiana St., Chicago, Ill.

33 Farver.

DIAMOND DYES

Farver fra et til fire Pund
Klædningsstoffer,
Klædningsstykker,
Garn, Lapper osv.
Kun 10 Cents.
Et Barn kan benytte dem!

WELLS, RICHARDSON & CO., Burlington, Vt.

Brug DIAMOND PAINTS Diamond Farve.
Kun 10 Cents

modtage Gjæsterne og holde Samtalen vedlige, og over Alt dette glemte jeg Morbro'er, der var falden i Søvn inde i mit Værelse.

Jeg havde faaet mine Gjæster bragte til Sæde, og Corpus Juris underholdt med med et veltalende Foredrag over den engelske Handelspolitik; jeg hørte kun lidet efter, men var glad over, at de Andre fulgte med stor Opmærksomhed. Midt under Foredraget gik Døren op, og Morbro'er traadte ind, bukkede og smilende huldsaligt over hele Ansigtet. Ved Synet af ham brast Selskabet i Skoggerlatter. Corpus Juris blev ærgelig over denne Mangel paa Opmærksomhed, vendte sig om, saa Morbro'er og brast selv i Latter. Morbro'er vedblev at bukke og smile, veltilfreds med den Munterhed, hans Komme frembragte.

„Morbro'er!“ raabte jeg halvkvalt af Latter, „er det Overraskelsen, du lovede os i Formiddags?“

„Hvilket? hvad?“ spurgte Morbro'er, der nu selv blev mere overrasket end nogen af os Andre.

„Kom og se!“ sagde jeg og trak Morbro'er hen foran Spejlet.

Ved at se sit Ansigt i Spejlet foer Morbro'er saa forskrækket tilbage, som om han havde set et Medusahoved derinde.

„Blækflasken!“ raabte han, medens en ny Lattersalve brød løs bagved ham, thi nu forstode vi Sagens Sammenhæng. I Mørket havde han taget fejl af de to Flasker og gnedet Panden ind med Blæk istedetfor med Eau de Cologne.

Morbro'er saa grædselig ud. Panden og Tindingerne vare kulsorte, medens en enkelt Draabe lig en duggende Regn var løbet ned over Kinderne, ja havde endog naaet helt ned paa hans Krave. Jeg førte ham straks ud til Badsken i Kjøkkenet, vi laante grøn Sæbe hos Ane og begyndte nu at gnide, skure og tvætte, saa baade Sved og Sæbe stod ud af Morbro'er derved. Det Værste fik vi taget bort, men nogle mørke Pletter bleve dog siddende tilbage, der syntes lig truende Uvejrsskyer over Morbro'es Pande. Heldigt var det imidlertid, at Hovedpinen under alt dette var ophørt, og Morbro'er atter vandt sit gode Humør tilbage.

Corpus Juris's Foredrag blev ikke fortsat, dertil var Stemningen bleven altfor opromt. Latter og højrøstet Tale fyldte de smaa Værelser med saadan Larm, at den engelske Handelspolitik redningsløst vilde være druknet deri, om Corpus Juris havde været saa uforsigtig atter at føre den frem.

Saa kom Estrid ind og hviskede til mig, at Theen var færdig, om vi havde Lyst til at gaa tilbords. Jeg gik hen til Svigermoder og bød hende min Arm, idet jeg med høj Røst opfordrede Herrerne til at tage Damer og følge med tilbords.

atter vare bragte i den tilbørlige Ligevægt. Ved Aftensbordet sagde jeg derfor til Estrid:

„Hør engang, jeg faar en Ide.“

„Hvad er det?“ spurgte Estrid, ikke uden Ængstelse for den nye Ide.

„Vi ville gjøre et lille Selskab. Vi har endnu slet ikke havt vore Venner samlede hos os.“

Estrid rystede paa Hovdet og mente, at nu havde vi nylig været i stor Forlegenhed og vare netop komne ud af det, saa var det bedst at give bedre Agt for Fremtiden.

„Derfor skal vi da ikke leve som et Par Eneboere,“ svarede jeg. „Om fjorten Dage er det din Fødselsdag; det vilde være en smuk Anledning til at indbyde vore Venner.“ Og da jeg mærkede, at Estrid vedblev at have Betænkeligheder, endte jeg med at sige; „Vi kunne jo sove paa det, imorgen har du maaske andre Tanker derom.“

Estrid nødtes til at fatte andre Tanker, thi jeg vedblev i de følgende Dage at trænge ind paa hende, indtil hun tilsidst samtykkede, og da først det var sket, gik hun med overigtig Iver ind paa min Ide, og det var os en stor Fornøjelse at drøfte, hvem af vore Venner der skulde indbydes til denne Fest. Ikkun om en Person kunde vi ikke komme til Enighed — det var Hvidbjørn. Med stor Bestemthed erklærede jeg, at jeg ikke vilde have ham indbuden sammen med Valborg.

„De have været mere end nok sammen i vort Hus i Sommer,“ sagde jeg, „nu faar det være nok; jeg vil ikke være Aarsag i, at Valborg skal gaa hele sit Liv med et brustent Hjerte for hans Letsindigheds Skyld.“

„Men kjære Ven, her er jo slet ikke Tale om brustne Hjerter,“ indvendte Estrid. „Jeg troer, at det vil være Valborg en Glæde igjen at være sammen med Hvidbjørn, som hun ikke har set i saa lang Tid.“

„Ja, men det er af de meget farlige Glæder, og jeg vil intet Ansvar paatage mig derfor. Vil du endelig bede Hvidbjørn, saa vær'sgo, for mig gjerne, men i saa Fald maa jeg underrette dig om, at Valborg ikke kan blive buden, thi jeg vil ikke have dem begge paa en Gang i mit Hus.“

Alle Estrids Forestillinger og Bønner hjalp Intet, jeg var fast i min tagne Beslutning, og min Hustru maatte finde sig i, at Hvidbjørn ikke blev buden.

Da Festdagen nærmede sig, søgte jeg paa en fin Maade at faa at vide af Estrid, om hun havde nogle særlige Ønsker, med hvis Opfyldelse jeg muligvis kunde overraske hende. Det kom da ud, at der var en Ting, som særligt laa hende paa Hjertet, nemlig at jeg vilde skrive et lille Digt til hende.